

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ନିଜେ ନିଜକୁ ଦେଖ ମୁଁ ଫୁଲ ଭଳି ହୋଇଛି, ଦେହ-ଅହଂକାରରେ ଆସି କଣ୍ଟା ଭଳି ହେଉ ନାହିଁ ତ ? ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ନିର୍ଗତ୍ସ ଆଧାରରେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଅତୁଟ ସ୍ନେହ ରହି ପାରିବ ?

ଉତ୍ତର:- ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ୍ସ କର ତେବେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହ ରହିବ । ତେବେ ନିର୍ଗତ୍ସ ଅତୁଟ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ନିରାକାର ବାବା ଏହି ଭାଗୀରଥ ବରହମାତ୍ସ ଶରୀରରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଛନ୍ତି । ସେ ଆମକୁ ଏହାତ୍ସକ ଦ୍ଵାରା ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଏହି ନିର୍ଗତ୍ସ ତୁଟିଯାଏ ସେତେବେଳେ ସ୍ନେହ କମ୍ ହୋଇଯାଏ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ କରୁଥିବା ଭଗବାନୁବାଚ ଅଥବା ବଗିଚାର ମାଲିକ ଭଗବାନୁଭବାଚ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଏଠାକୁ କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ ହେବାକୁ ଆସିଛୁ । ସମସ୍ତେ ଏବେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ, ପୂର୍ବରୁ ଆମେ କଣ୍ଟା ଥିଲୁ, ଏବେ ଫୁଲ ହେଉଛୁ । ବାବାଙ୍କର ମହିମା ତ ବହୁତ କରୁଛନ୍ତି, ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ସେ ଏହି ବିଷୟ ସାଗରର ନାଉରିଆ, ସୁଷ୍ଟି ରୂପି ବଗିଚାର ମାଲିକ, ପାପ କଟେଶ୍ଵର । ତାଙ୍କର ବହୁତ ନାମ କହିଦେଇଥା’ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଚିତ୍ତ ସବୁ ଜାଗାରେ ଗୋଟିଏ ରହିଛି । ତାଙ୍କର ମହିମାର ମଧୁ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି — ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ସୁଖର ସାଗର... ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛୁ ଆମେ ସେହି ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ବସିଛୁ । କଣ୍ଟା ରୂପୀ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଏବେ ଆମେ ଫୁଲରୂପୀ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ଏହା ହିଁ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ତେବେ ସମସ୍ତେ ନିଜ ଅନ୍ତରକୁ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍, ମୋ ପାଖରେ ଦେବୀଗୁଣ ଅଛି ? ମୁଁ ସର୍ବବଗୁଣ ସମ୍ପଦନ ହୋଇଛି ? ଆଗରୁ ତ ଦେବତାମାନଙ୍କର ମହିମାର ଗାୟନ କରୁଥିଲ ଏବଂ ନିଜକୁ କଣ୍ଟା ବୋଲି ଭାବୁଥିଲ । ଆମେ ନିର୍ଗୁଣ ଆମ ପାଖରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନାହିଁ... କାହିଁକି ନା ଆମ ଭିତରେ ୫ ବିକାର ରହିଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ମଧୁ ବହୁତ କତା ଅଭିମାନ । ଯଦି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବେ ତେବେ ମଧୁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିବ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ନିରାକାର ବାବା ଏହି ରଥ ଉପରେ ବିରାଜମାନ କରିଛନ୍ତି । ଏହି ନିର୍ଗତ୍ସ କରୁ-କରୁ ପୁଣି ନିର୍ଗତ୍ସ ତୁଟି ଯାଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ କହୁଛ ମଧୁ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛୁ ଯିଏକି ଭାଗୀରଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ପ୍ରଜାପତି ବରହମାତ୍ସ ଶରୀରରେ ଅଛନ୍ତି । ଆମ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବା, ଯିଏକି ଏହି ରଥରେ ବିରାଜମାନ କରିଛନ୍ତି । ଏକଥା ପକ୍କା ନିର୍ଗତ୍ସ ରହିବା ଦରକାର, କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ହିଁ ମାୟା ସଂଶୟ ଆଣିଥାଏ । କନ୍ୟା ପତି ସହିତ ବିବାହ କରିଥାଏ, ଭାବେ ଯେ ତାଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ ସୁଖ ମିଳିବ କିନ୍ତୁ ସୁଖ କ’ଣ ମିଳୁଛି, ତୁରନ୍ତ ଯାଇ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଆନ୍ତି, କୁମାରୀ ଥିବା ସମୟରେ ମାତା-ପିତା ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଥା’ନ୍ତି କାରଣ ସେ ପବିତ୍ର ଥା’ନ୍ତି । ଅପବିତ୍ର ହେବା ପରେ ସିଏ ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥାଏ । ଆଜି ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କ ଆଗରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଥା’ନ୍ତି କାଲି ପୁଣି ସେମାନେ ନିଜେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଥାନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମେମାନେ ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛ, କାଲି କେଉଁଠି ଯିବ ? ଆଜି ଏହି ଘର-ଘାଟର ଅବସ୍ଥା କ’ଣ ? ଦୁନିଆ କେତେ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛି, ଏହାକୁ ବୈଶ୍ଵାଳୟ କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ବିଷରୁ ଜନ୍ମ ନେଇଥା’ନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଶିବାଳୟରେ ଥିଲ, ଆଜକୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ବହୁତ ସୁଖୀ ଥିଲ, ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ ବରଣ୍ଡା ନଥିଲା । ଏବେ ପୁଣି ସେହିପରି ହେବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶିବାଳୟ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ । ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଶିବାଳୟ କୁହାଯାଏ । ଯାହାର ସ୍ଥାପନା ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ଶିବବାବା କରିଥା’ନ୍ତି । ବାବା ବୋଲି ତ ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାର ସେହି ବାବା କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି ? ତେବେ କହି ଦିଅନ୍ତି ସିଏ ସର୍ବବିଶ୍ଵାସୀ ଅଟନ୍ତି । କୁକୁର-ବିଲେଇ, କଇଚି-ମତ୍ସ୍ୟ ରୂପରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କହିଦିଅନ୍ତି, ତେବେ କେତେ ଫରକ ରହୁଛି ନା! ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଥିଲ, ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ଭୋଗ କରି କ’ଣ ହୋଇଯାଇଛି ? ସମସ୍ତେ ନରକବାସୀ ହୋଇଯାଇଛ ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ କରୁଛ — ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ଏବେ ବାବା ପାବନ କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି — ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ବିଷ ପିଇବା ବନ୍ଦ କର । କିନ୍ତୁ କେହି ବି ରୁଷ୍ଟ ନାହାନ୍ତି । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ପରମାତ୍ମା ଏବେ କହୁଛନ୍ତି ପବିତ୍ର ହୁଅ । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ମଧୁ ବାବା, ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମାକୁ ସେହି ବାବା ମନେ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି, ପରେ ଏହି ବାବା । ନିରାକାରରେ ସେ ବାବା, ସାକାରରେ ପୁଣି ଏହି ବାବା । ସ୍ଵପ୍ନର ଆତ୍ମା ଏହି ପତିତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ପ୍ରଥମେ ପବିତ୍ର ଥିଲ, ବାବାଙ୍କ ସାଥରେ ରହୁଥିଲ ପୁଣି ତୁମେମାନେ ପାର୍ବତ କରିବାକୁ ଏଠାକୁ ଆସିଲ । ଏହି ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁର ଚକ୍ରକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ନିଅ । ଏବେ ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗ ନୁଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା । ତୁମର ମଧୁ ଆଶା ଅଛି ଯେ ଆମେ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଯିବୁ । ତୁମେମାନେ ଏକଥା ମଧୁ କହୁଥିଲ ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସଦୃଶ ସନ୍ତାନ ମିଳୁ, ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସେହିପରି କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଆସିଛି । ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ପିଲା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସଦୃଶ ହିଁ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟପ୍ରସାଦ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଯାଉଛ । ତୁମେମାନେ ତ ସ୍ଵର୍ଗର ମାଲିକ ହେଉଛ । ତେବେ ନିଜକୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍ — ମୁଁ ଫୁଲ ହୋଇଛି ? ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି କେଉଁଠି

କଣ୍ଟା ହୋଇ ଯାଉନାହିଁ ତ ? ମନୁଷ୍ୟମାନେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରିବା ବଦଳରେ ଦେହ ମନେ କରୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାକୁ ଭୁଲିଯିବା କାରଣରୁ ବାବାଟ୍ଟକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ବାବାଟ୍ଟକୁ ବାବାଟ୍ଟକ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଜାଣିଲେ ବାବାଟ୍ଟକ ଠାରୁ ବର୍ଷା ମିଳିଥାଏ । ଏବେ ବେହର ବାବାଟ୍ଟକ ଠାରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବର୍ଷା ମିଳୁଛି । ଏମିତି କେହି ଜଣେ ହେଲେ ରହିଯାଉ ନାହିଁନାହିଁ ଯାହାଙ୍କୁ ବର୍ଷା ମିଳୁ ନାହିଁ । କେବଳ ବାବା ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାବନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ନିରାଶପାମକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ କହିଦେଉଛନ୍ତି — ଆତ୍ମା ଜ୍ୟୋତି ପରମାତ୍ମା ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଶିଗଲା ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମମରେ ଲୀନ ହୋଇଗଲା । କାରଣ ତାଙ୍କର ଭିତରେ ତ ଜ୍ଞାନ କିଛି ବି ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମେ କାହା ପାଖକୁ ଆସିଛୁ ? ଏହା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସତ୍ୟତ୍ଵ ନୁହେଁ । ଆତ୍ମାମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ, ଏବେ ତାଙ୍କର ସତ୍ତ୍ଵ ମିଳିଛି । ଏହି ସରତା ସତ୍ୟତ୍ଵ ଫଳରେ ବର୍ଷାରେ ଅଳ୍ପ ମାତ୍ର ହୋଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ତ ସତ୍ୟତ୍ଵ ହୁଏ ନାହିଁ । ବାକି ଭକ୍ତିମାରଗରେ ଅନେକ ସତ୍ୟତ୍ଵ ହେଉଛି । ବାସ୍ତବରେ ସତ୍ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା । ଏବେ ତୁମେମାନେ ତାଙ୍କୁ ସତ୍ତ୍ଵ କରିଛ । ଯଦି ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ରହିବ ଯେ ଆମେ ହେଉଛୁ ଗତଲି ଷ୍ଟୁଡେଣ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ । ଭଗବାନ ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବି ଅହୋ ସୌଭାଗ୍ୟ କୁହାଯିବ ।

ଆମର ବାବା ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି, ସିଏ ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ପୁଣି ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଯିଏକି ତିନୋଟି ଯାକ ଅଭିନୟ ଏବେ କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜର କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ବାବାଟ୍ଟକୁ ସମରଣ କରିଲେ ହିଁ ପାପ କଟିଥାଏ ପୁଣି ତୁମକୁ ଲାଲଟର ମୁକୁଟ ମିଳିଯାଉଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ଚିହ୍ନ ଅଟେ । ବାକି ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଲାଲଟ ଦେଖାଯାଏ । ଏହା ପବିତ୍ରତାର ଚିହ୍ନ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆଉ କାହାକୁ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ତାଙ୍କଠାରେ ଫୁଲ୍ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ । ଏହା ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରୁପି ଓଲଟା ବୃକ୍ଷ । ଯାହାକୁ କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ପ୍ରଥମେ ଦୈବୀ ଫୁଲର ବୃକ୍ଷ ଥିଲା । ଏବେ କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ ହୋଇଯାଇଛି କାହିଁକି ନା ଫଳିବାର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଗଲା । ଏଠାରେ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ଦେହ-ଅଭିମାନ । ସେଠାରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିବ ନାହିଁ । କେବଳ ଏତିକି ଜାଣିପାରିବେ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା, ବାକି ପରମାତ୍ମା ବାବାଟ୍ଟକୁ ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆତ୍ମା, ବାସ୍ । ଅନ୍ୟ କିଛି ଜ୍ଞାନ ସେଠାରେ ରହିବ ନାହିଁ । (ସର୍ବଦା ଉଦାହରଣ), ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପୁରୁଣା ସତ୍ତ୍ଵ ଯାଇଥିବା ଏହି ଚମତା ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ତୁମକୁ ଚ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ଏହି ପତିତ ଶରୀରକୁ ଚ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାମାନେ ସବୁ ପରମଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ତୁମଠାରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ଯେ ଏବେ ଏହି ନାଟକ ପୁରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଆମକୁ ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ଘରକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହି ଦେହକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ ହେବ, ଶରୀର ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲେ ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲା, ପୁଣି ନୂଆ ଘରକୁ ଗଲେ ନୂଆ ସମ୍ବନ୍ଧ ମିଳିବ । ସେମାନେ ତଥାପି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଏହିଠାରେ ହିଁ ନେଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ତ ଫୁଲର ଦୁନିଆରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ହିଁ ଫୁଲ ଥିଲୁ ପୁଣି କଣ୍ଟା ହୋଇଛୁ ପୁଣି ଫୁଲର ଦୁନିଆକୁ ଯିବୁ । ଆମକୁ ଗଲେ ତୁମକୁ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତକାର ହେବ । ଯାହାକୁ ଖେଳକୁଦ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ମୀରା ଧ୍ୟାନସ୍ଥ ହୋଇ ଖେଳୁ ଥିଲେ ତାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ସିଏ କୌଣସି ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଯାଇନାହାନ୍ତି । ସିଏ ଏହିଠାରେ ହିଁ କେଉଁଠି ଥିବେ । ଯଦି ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳର ହୋଇଥିବେ ତେବେ ଏହିଠାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନମାରଗରେ ଥିବେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସହିତ ରାସ କରୁଥିଲେ ତେଣୁ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଏମିତି ତ ବହୁତ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଥିଲେ ଯେଉଁମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସହିତ ରାସ କରୁଥିଲେ । ଧ୍ୟାନରେ ଯାଇ ବୈକୁଣ୍ଠପୁରୀର ସାକ୍ଷାତକାର କରି ଆସୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଏହି ଜ୍ଞାନମାରଗକୁ ଛାଡ଼ି ପୁଣି ବିକାରୀ ହୋଇଗଲେ, ସେମାନେ ଆଦି ନାହାନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନମାରଗର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଏ ନା — ଚଢ଼ିଲେ ଚାଣିବ ବୈକୁଣ୍ଠ ରସ... ବାବା ଭିତି ଅର୍ଥାତ୍ ପରତିଶ୍ରୁତି ଦେଉଛନ୍ତି — ଯଦି ଜ୍ଞାନ-ଯୋଗ ଶିଖିବ ତେବେ ତୁମେମାନେ ବୈକୁଣ୍ଠର ମାଲିକ ହୋଇପାରିବ । ଯଦି ବାବାଟ୍ଟକୁ ଛାଡ଼ିଲେ ତେବେ ଯାଇ ନରଦ୍ଵାରେ ପଡ଼ିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ହୋଇଗଲେ । ଆଗ୍ନିଶିଖା ବଦଳି ବାବାଟ୍ଟକର ହୁଅନ୍ତି, ଶୁଣନ୍ତି, ଶୁଣାନ୍ତି ପୁଣି ପକାଇ ଯାଆନ୍ତି । ଦେଖ ମାୟାର କେତେ ବଡ଼ ଆଘାତ ଲାଗିଯାଉଛି । ଏବେ ବାବାଟ୍ଟକ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ତୁମେମାନେ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ସେଥିପାଇଁ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦରକାର ନା । ଦେବତାମାନଙ୍କର ଜନ୍ମ ବିକାରରୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ହିଁ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ସେଠାରେ ଫଳ ବିକାର ରହିବ ନାହିଁ । ଶିବବାବା ସଂପର୍କର ସ୍ଥାପନା କରିଥିଲେ, ତାହା ତ ଏବେ ନରକ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ପୁନର୍ବାର ସଂପର୍କବାସୀ ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ହିଁ ସଂପର୍କକୁ ଯିବେ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ପୁନର୍ବାର ପାଠ ପଢ଼ୁ ଏବଂ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଏହିଭଳି ପଢୁଥିବ । ଏହି ଚକ୍ର ଏହିଭଳି ଘୁରୁଥିବ । ଏହା ପୂର୍ବ-ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା, ଏଥିରୁ କେହି ମୁକ୍ତି ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛ, ମାଛି ଉଡ଼ିଗଲା, ତାହା ପୁଣି କଳ୍ପ ପରେ ମଧ୍ୟ ଉଡ଼ିବ । ଏହାକୁ ବୁଝିବାକୁ ବହୁତ ଭଲ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର । ଶୁଚିତ୍ତ ହେଉଛି । ଏହା ହେଉଛି କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର । ଆତ୍ମା ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ପରମଧାମରୁ ଏଠାକୁ ଆସିଛି ।

ଏହି ପାଠପଢ଼ାରେ କେହି ତ ବହୁତ ହୁସିଆର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, କେହି ଏବେ ପଢୁଛନ୍ତି । କେହି ପଢୁପଢୁ ପୁରୁଣାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରବୀଣ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ବାବାଟ୍ଟକର ହୋଇଗଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ଵର ବର୍ଷା

ତୁମର ହୋଇଗଲା । ତୁମର ଆତ୍ମା ଏବେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି ଯାହାକୁ ପାବନ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ହେବ, ଏଥିପାଇଁ ସହଜରୁ ସହଜ ଉପାୟ ହେଉଛି ବେହଦର ବାବାଜୀଙ୍କୁ ଯାଦ କଲେ ତୁମେ ଏହିପରି ହୋଇଯିବ । ତୁମର ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପରତି ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ । ବାକି ଏକମାତ୍ର ବାବା ଏବଂ ମୁକ୍ତି-ନୀବନମୁକ୍ତିଧାମ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମନେ ପକାଉ ନାହାନ୍ତି । ସକାଳୁ-ସକାଳୁ ଉଠି ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ଅଗରୀରୀ ହୋଇ ଆସିଥିଲି, ପୁଣି ଅଗରୀରୀ ହୋଇ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ କୌଣସି ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ମୁଁ କାହିଁକି ମନେ ପକାଇବି । ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଅମୃତ ବେଳାରୁ ଉଠି ନିଦେ ନିଦ ସହିତ ଏହିପରି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବା ଉଚିତ୍ । ସକାଳକୁ ଅମୃତବେଳା କୁହାଯାଏ । ଜ୍ଞାନର ଅମୃତ ଜ୍ଞାନ ସାଗର ବାବାଜୀଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି । ସେହି ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସକାଳର ସମସ୍ତ ବହୁତ ଭଲ । ତେଣୁ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠି ବହୁତ ସନ୍ଦେହର ସହିତ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ — ବାବା, ଆପଣ ଫିକର ବର୍ଷ ପରେ ପୁଣି ମିଳିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ପାପ କଟିଯିବ । ତା’ ସହିତ ଶ୍ରୀମତରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ନିଶ୍ଚୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଗଲେ ଖୁସିରେ ବାବାଜୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ରହିବେ, ଶରୀରର ଅଭିମାନ ତୁଟିଯିବ । ପୁଣି ଦେହର ଅଭିମାନ ରହିବ ନାହିଁ । ବହୁତ ଖୁସି ରହିବ । ତୁମେ ଖୁସିରେ ଥିଲି ଯେତେବେଳେ ପବିତ୍ର ଥିଲ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ସବୁ ଜ୍ଞାନ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ପରଥମେ ଯେଉଁମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଥିବେ । ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣ କିଛି କମ୍, ଇସ୍ଲାମୀ ତାତ୍ତ୍ୱକାରୀ କମ୍ ଜନ୍ମ ନେଉଥିବେ । କରମାନୁସାରେ ବୃକ୍ଷର ବୁଦ୍ଧି ହେଉଛି ନା । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ତିନି ଧରଣ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୈବୀଧରଣ, ସେଥିରୁ ମାଟି ଧରଣ ବାହାରୁଛି ପୁଣି ସେଥିରୁ ଶାଖା-ପ୍ରଶାଖା ବାହାରୁଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଉପାମାକୁ ଜାଣିଯାଇଛ । ଏହି ଉପାମା ଉତ୍କଳୀ ସଦୃଶ୍ୟ ବହୁତ ଧିରେ ଧିରେ ଚାଲୁଛି । ସେକେଣ୍ଡ ସେକେଣ୍ଡ ଟିକ୍ଟିକ୍ ଚାଲୁଛି ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ଅଛି ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି । ଏବେ ଆତ୍ମା ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି । ବାବା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ଆମେ ତ ସଞ୍ଚରଣରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ପୁଣି ନର୍କରେ କାହିଁକି ପଡିଛି । ବାବା ତ ସଞ୍ଚରଣର ସୁଆପନାକରତା । ପୁଣି ନର୍କରେ କାହିଁକି ପଡିଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ସଞ୍ଚରଣରେ ଥିଲ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ତୁମେ ସବୁ ଭୁଲିଯାଇଛ । ଏବେ ପୁଣି ମୋର ମତରେ ଚାଲ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ କାହିଁକି ନା ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ଖାଦ ପଡୁଛି । ଶରୀର ହେଉଛି ଆତ୍ମାର ଅଳଙ୍କାର । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେଲେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ମିଳିଥାଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ସଞ୍ଚରଣରେ ଥିଲୁ, ଏବେ ପୁଣି ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାତ୍ତ୍ୱକାରୀ ପୁରା ବର୍ଷା ନେବା ଉଚିତ୍ । ସେଥିପାଇଁ ଫିକରକୁ ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଛାଡିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ କାମଧନବା କରି ମଧ୍ୟ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ନିଜ ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ ଅଧୀକାରୀ ସମରଣ କରିଆସିଛି । ଏବେ ସେହି ପ୍ରେମିକ ଆସିଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କାମ ଚିତାରେ ବସି କଳା ହୋଇଯାଇଛ, ଏବେ ମୁଁ ସୁନ୍ଦର କରିବାକୁ ଆସିଛି । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଯୋଗ ଅଗ୍ନିର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଜ୍ଞାନକୁ ଚିତ୍ତ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ଯୋଗକୁ ଚିତ୍ତ କୁହାଯାଏ, ଯେଉଁ ଚିତ୍ତ ଉପରେ ବସିଲେ ତୁମମାନଙ୍କର ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ଜ୍ଞାନକୁ ତ ନିଲେଦି କୁହାଯାଉଛି, ବାବା ତୁମକୁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଉତ୍ତର ଉତ୍ତର ହେଉଛନ୍ତି ବାବା ତାପରେ ବରହମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶକ୍ତିଙ୍କର, ତାପରେ ସୂର୍ଯ୍ୟବର୍ଣ୍ଣ-ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଧରମର ଶାଖା ସବୁ ରହିଛି । ତେଣୁ ବୃକ୍ଷ କେତେ ବଡ଼ ହୋଇଯାଉଛି । ଏବେ ଏହି ବୃକ୍ଷର ମୂଳଦୁଆ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ କଳିକତାର ବରଗଛର ଉଦାହରଣ ଦିଆଯାଇଥାଏ । ଦେବୀ-ଦେବତା ଧରମ ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଧରମ ଭରଷ୍ଟ, କରମ ଭରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଶରେଷ୍ଠ ହେବା ପାଇଁ ଶରେଷ୍ଠ କରମ କରୁଛ । ନିଜର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ସିଞ୍ଚି କରୁଛ, ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଭରଷ୍ଟ କରମ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କାହାପ୍ରତି କୌଣସି କୁଦୃଷ୍ଟି ନଯାଉ । ନିଜକୁ ଦେଖ ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ବରଣ କରିବା ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଛି ? ମୁଁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଜୀଙ୍କୁ ସମରଣ କରୁଛି । ପ୍ରତିଦିନ ନିଜର ଚାର୍ଟ ଦେଖ । ସାରା ଦିନରେ ଭିତରେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି କୌଣସି ବିକରମ କରି ନାହିଁ ତ ? ନଚେତ୍ ଶହେ ଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ହୋଇଯିବ । ମାୟା ଚାର୍ଟ ରଖିବାକୁ ଦିଏ ନାହିଁ, ୨-୪ ଦିନ ଚାର୍ଟ ଲେଖି ପୁଣି ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବାଜୀଙ୍କ ଖିଆଲ ରହୁଛି ନା । ଦୟା ଆସୁଛି -- କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମମାନଙ୍କର ପାପ କଟିଯିବ । ଏଥିରେ ମୋହନତ ରହିଛି । ନିଜର କ୍ଷତି ଯେପରି ନହେଉ । ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ଆରହା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସନ୍ଦେହଭରା ସମ୍ମୁଖି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଅମୃତବେଳାରୁ ଉଠି ବାବାଜୀଙ୍କ ସହିତ ମିଠା-ମିଠା କଥା ହେବା ଉଚିତ୍ । ଅଗରୀରୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଧ୍ୟାନ ରହୁ - ବାବାଜୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖି ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ବି ମନେ ନ ପଡୁ ।

(୨) ନିଜର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ବହୁତ ଶୁଦ୍ଧ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । ଦୈବୀଫୁଲର ବରିଚା ତିଆରି ହେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ଫୁଲ ହେବାର ପୁରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । କର୍ତ୍ତା ଭଳି ହୁଅ ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ, ସମସ୍ତ, ମନୋବୃତ୍ତି ଏବଂ କରମ ଦ୍ୱାରା ସେବା କରୁଥିବା ନିରନ୍ତର ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ଯେପରି ବାବା ସମସ୍ତତଃକୁ ଅତି ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି ବାବାଙ୍କ ବିନା ଜୀବନର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ, ସେହିପରି ସେବା ବିନା ମଧ୍ୟସ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନ ନିରର୍ଥକ । ସେଥିପାଇଁ ନିରନ୍ତର ଯୋଗୀ ହେବା ସହିତ ନିରନ୍ତର ସେବାଧାରୀ ମଧ୍ୟ ହୁଅ, ଯାହାକି ଶୋଇଥିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ସେବା ହେଉଥିବ । ଶୋଇଥିବା ସମୟରେ ଯଦି କେହି ତୁମକୁ ଦେଖିବ ତେବେ ତୁମ ମୁଖମଣ୍ଡଳରୁ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଆନନ୍ଦର ତରଙ୍ଗ ଅନୁଭବ କରିବ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ଵାରା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ ଏବଂ ସମସ୍ତତଃକୁ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦେବାର ସେବା କରିଚାଲ । ନିଜର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ମନୋବୃତ୍ତି ଦ୍ଵାରା ବାସ୍ତବମଣ୍ଡଳରେ ସକାରାତ୍ମକ ତରଙ୍ଗ ବିଚ୍ଛୁରିତ କରିବାର ସେବା କରିଚାଲ । ନିଜର କର୍ମ ଦ୍ଵାରା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କର୍ମଯୋଗୀ ଭବର ବରଦାନ ଦେଇଚାଲ, ଏହିଭଳି ପ୍ରତି ପଦକ୍ଷେପରେ ପଦ୍ମର ରୋଦଗାର ଜମା କରିଚାଲ ତେବେ କୁହାଯିବ ନିରନ୍ତର ସେବାଧାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଭିକ୍ଷୁବୁଲ୍ ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:-

ଯଦି ନିଜର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ଵକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ରଖିବ ତେବେ ମାୟାଜିତ୍ ହୋଇଯିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****